# יקר מפז — חוקת ופרה



זאת חוקת התורה אשר צוה ה' לאמר נ"ל מלת לאמר שאפילו בזה"ז שאין לנו ב"המק לעשות פרה צריך לאמר הפרשה ויהיה כעשית הפרה לטהר אותנו כדעת האומרים שפ' פרה הוא מדאורייתא. ויקחו אליך פרש"י כל הפרות נקראו ע"ש משה נ"ל הטעם כי מצות צריכות כוונה ואמרו חז"ל לך אני מגלה טעם פרה ולאחרים חוקה לכך צריכים לעשות ע"ש משרבע"ה ועל כוונה שלו ולכן כולם נקרא ע"ש משה. פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול התורה רימזה כאן ד' מדריגות כנגד השם הוי"ה ב"ה וכנגד שם אדנ"י והמדריגה הד' אשר לא עלה עליה עול שלא עלה עלי' עול מלכות שמים כי עיקר הוא זה שמקבל עליו עול מ"ש שלא לעבור שום עבירה מחמת שצוה הבורא ב"ה שלא לעבור ואז הוי גם בעשה מצוה. א"י אשר אין בה מום שמי שסובר שהוא במדריגה זו שאין בה מום שתיקן הכל סימן הוא שלא עלה עליו עול מ"ש כלל ולא התחיל בעבודה וזה ונתתם אותה אל אלעזר הכהן והוציא אותה אל מחוץ למחנה היינו שיתקרב להצדיקים ויראו לו שהוא עדיין מחוץ למחנה ולא התחיל עוד בעבודה. ושחט אותה לפניו פרש"י שהי' זר שוחט ואלעזר רואה י"ל ע"ד המוסר שאמרו ז"ל בשעת יציאת נשמה רואה פני השכינה וזה רק אם סיגל מעשים בחייו אז רואה את פני השכינה ונדבקה נשמתו בה ולזה מזהיר הכתוב ושחט אותה לפניו שיהי' הזר שוחט ואלעזר רואה ר"ל שכל אדם יראה לעשות מעש"ט בחיי' כדי שיכול לראות פני השכינה וזה זר שוחט היינו מ"ה ואלעזר הוא הקב"ה שהוא אל עוזר לכל רואה. ולקח אלעזר הכהן מדמה כי בשעה שהחכם יושב ודורש ומוכיח את העם והם מהרהרין בתשובה ודמם נשפך כמים אז יראה הצדיק ליקח מדמם היינו הרהורי תשובה שלהם ויקרב אותו להבורא ית' וזה והזה מדמה אל נוכח פני אהל מועד. א"י שהצדיק מראה להם שכל אדמימיות היצה"ר הוא צורך גבוה כמשל בן מלך וזונה כידוע וז"פ הפ' ג"כ במגילת אסתר למי יחפוץ המלך לעשות יקר יותר ממני ר"ל שהמן הוא שורש היצה"ר ואמר שכל שכר מעשי המצות הוא בא ממני מחמת שמסיתו לעבירה וב"א מתגבר עליו מחמת זה יחפוץ המלך לעשות יקר יותר וז"פ ולקח אלעזר הכהן מדמה שהצדיק יראה להם שכל אדמימיות היצר שמייפה החמדת ותאוות לאדם הוא כדי להתגבר עליו ולקבל שכר גדול וזה והזה נוכח פני א"מ שיראה להם שהכל צורך גבוה. ושרף את הפרה לעיניו כי כפרה סוררה הי' בית ישראל וישרוף זה בתשובה לעיניו בעיניו של הצדיק. וכבס בגדיו הכהן ר"ל כשצדיק מוכיח להעולם בוודאי לא ימלט שבאפס מה נדבק בו מליכלוך עוונות שלהם כמשל שאמר אדומ"ו הק' מי שמוציא הזבל מהבית אפילו יעשה כל התחבולות לבל ילכלך א"ע לא ימלט שנדבק בו מעט זבל וז"פ הפיוט לטהר טמאים ולטמא טהורים באומר קדושי ר"ל כשהצדיק באומרו דברים קדושים הוא מטהר טמאים בתשובה שהם עושים ע"י לטמא טהורים כי לא ימלט שנדבק בו מעט ולכך צריך הכהן הוא הצדיק לכבס את בגדיו: הנוגע במת היינו השורש מת הוא היצה"ר ומ"ה וההולך בעצתו שהוא אבי אבות הטומאה. או לכל נפש האדם היינו שמתחבר לרשעים ולומד מעשיהם שהם אב הטומאה. וטמא שבעת ימים ר"ל הוא מטמא ח"ו שבעה המדריגות מן לך ה' הגדולה. הוא יתחטא בו ר"ל שישוב בתשובה וחרטה גמורה לטהר השבעה מדריגות: אבל הנוגע במת בנפש האדם כו' ולא יתחטא את משכן ה' טימא פרש"י שנכנס למשכן בטומאה וי"ל כי התורה הוא

תמידיית ובעו"ה שאין לנו מקדש האיך יכול לטמא המשכן רק הנה האדם הוא משכן לה' באם יטהר מחשבתו ולבו כמ"ש ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם בתוך האדם ממש כמ"ש היכל ה' המה וזה משכן ה' טימא שטימא מחשבת לבו ולא יכול לשרות שכינתו בו. עוד טמאתו בו ר"ל שעבירה גוררת עבירה ולא די שעושה פ"א רק שעוד כופל כעבותות העגלה חטאה:

אדם כי ימות באהל. איתא בגמ' אין ד"ת מתקיימין אלא במי שממית א"ע עלי' ר"ל שממית עצמותו וכחו בחשבו שהכל הוא כח הקב"ה שנותן לו כח לעשות חיל וזה שממית א"ע היינו כח עצמותו לידע שמה' הוא. אז דברי תורה מתקיימין. וכל הבא אל האוהל ר"ל שסובר שכבר בא להאוהל ועובד השי"ת אדם כזה יטמא שבעת ימים ר"ל טימא שבע מדות כנ"ל. וכל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל עליו. ר"ל שמרחיב לדבר כל מה שחפץ ואינו שומר פיו מלדבר לה"ר וניבול פה גם זה טמא הוא וכל אשר יגע על פני השדה בחלל חרב י"ל ע"ד שאפרש הפ' איש חרבו על ירכו ר"ל אם היצה"ר מסיתו על ירכו לפגום בעבירות ולפגום בריתו ח"ו אז צריך לסגור חרבו להלחם נגדו ע"י שיזכיר לו יום המיתה וזה חרב על ירכו שיזכור בחרבו של מלאך המות ועל זה ינצל מחטא זה וזה גם כן פי' בחלל חרב ר"ל שעושה חלל ואינו זוכר בהחרב של מ"ה ופוגם בריתו ח"ו. או בעצם אדם ר"ל שחושב בדעתו שהוא אדם ועובד להשי"ת או בקבר ר"ל שחושב בדעתו שאין לו תקנה עולמות מחמת רוב פשעיו ועי"ז בא לעצבות ע"י תחבולות היצר כדי שלא לעבוד ה' יטמא ג"כ שבעת ימים כו' אך באמת צריך לחשוב שגם שהוא מלא פשעי' הנה רוצה לעזוב הכל כדי לעבוד ה' והקב"ה מלא רחמים וימחול לו הכל:

על כן יאמר בספר מלחמות ה' ואת והב בסופה כו'. י"ל ע"ד הפ' תפלה לעני כי יעטוף דהנה מה שאנו בכל יום מתפללין על ביאת משיחנו ב"ב זה נקרא תפילה דמסכנותא כי כל התפלות שהצדיק מתפלל על ב"י עינינו הרואות שהצדיק גוזר והקב"ה מקיים ומשביע לכל חי רצונו וזאת התפלה על ביאת משיחנו הנה עינינו כלות כל היום שאנו בגלות ובערך הידוע ואין קול ואין עונה ואעפ"כ ע"י מה שמתפללין תפלה זו מתעטפין כל התפלות בזה התפלה וזה תפלה לעני כי יעטוף וז"ש הפ' ויתפללו אליך לדרך ארצם שכל התפלות מקובלות לפני ה' כנרמז בתיבות אליך היינו דרך ארצם ע"י תפלה זו שאנו מתפללין על ארצינו וביאת משיחנו בב"א וז"פ על כן ר"ל בעת כזאת שמפוזרין אנו בין ע' אומות שהוא גמטרי' של מלת כן יאמר בספר ר"ל שיהיה אמורים כל התפלות בספר של מעלה ששם הם נזכרים בכל התפלות מלחמות ה' ר"ל זהו מחמת שאנו מתפללין תחינה על מלחמות ה' וביאת משיחנו ויהי' שמו שלם וכסא שלם. את והב בסופה כפרש"י כמו יהב ר"ל עי"ז אנו נותנים לבסוף שבח והודיה על כל הטובה שע"י תפלות מלחמות ה' מקובלים כל התפלות לפניו ית"ש. או יאמר מלחמות ה' הוא תרעומת דמסכנא שהצדיק מתרעם על הקב"ה מפני מה כל האומות הם שלוים ושקטים ועמך ישראל בגלות המר ועיר אלקים מושפלת וזהו נקרא מלחמות ה' שלוחם על הקב"ה כביכול מחמת שמשתוקק ומתאוה שהקדוש ברוך הוא ישב במהרה על כסא שלם ויהיה השם שלם וב"י ישובו לארצם. והב בסופה ר"ל עי"ז מעורר הצדיק אהבה גדולה להקב"ה כמו שדרשו ז"ל אהבה בסופה ודרשו זה מפני שאותיות והב בגימ' אהבה: